

spænde Ruser tværs over et Vand, paa Tider, hvor det ikke kan hemme Fiskenes Opgang i Vandet. Nej, for den Mand, der spænder det hele Vand over med Ruser, vil tage alt, hvad der kommer af Fisk, og saa bliver der ikke noget tilbage til de andre. Men i det Øjeblik det er Staten, som overtager Fiskeriet, eksisterer disse Vanskeligheder ikke mere, for Staten kan fange alle Aal, fordi den fanger dem til alle, og den kan fange alle Fisk, der vil gaa i Rusen, fordi den fanger dem til alle. Saa eksisterer Vanskelighederne altsaa ikke længere. Derfor strider de gældende og de foreslaaede Bestemmelser i Virkeligheden mod Samfundets velforstaede Interesser, og disse Bestemmelser fører med sig, at Ferskvandene faar Lov til at ligge brak, og at Fiskene opfanges med alt for store Udgifter, ligesom alt for mange Mennesker er optagne med at fange Ferskvandsfiskene.

Lad os nu anstille en Kontraprøve og undersøge, hvorledes Forholdet vilde stille sig, hvis det var Staten, der drev alt Ferskvandsfiskeri og alt det Fiskeri, der kan drives i de aabne Vande. Blev det Tilfældet, vilde Staten naturligvis i meget stor Stil opdrætte de værdifulde Fisk, særlig de planteædende, Karper, Suder, Karusser og Brasen, paa de Steder, som egner sig dertil. Disse Fisk er paa en Maade Svinene blandt Fiskene, idet de tager alt, hvad man byder dem, lever af alt muligt Affald og lever helt eller delvis af Planteføde. Derfor er de de billigste Fisk at opføde, idet de omsætter ubrugbare eller relativt lidet værdifulde Stoffer i fint, vel-smagende Fiskekød. Men det, vi har i Øjeblikket i Retning af Karpebrug og Suderbrug, er rene Bagateller i Forhold til de Muligheder, der findes i vort Land. Endvidere vilde Staten, hvis det var den, der drev denne Virksomhed i meget stor Stil — jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at jeg netop bruger Udtrykket: „i meget stor Stil“ — udplante Yngel af Laks og Ørred og Aalefaring og derved i høj Grad medvirke til, at der ikke blot blev mere at fange i de ferske Vande, men at der ogsaa blev større Mulighed for Fangst af den Slags Fisk ude i Havet.

For Laksfiskenes Vedkommende er

det saadan, at Ferskvandene er en Slags Børnehave for dem. De voksne Fisk gaar op i Ferskvandene og lægger deres Æg der, og Yngelen færdes der en vis Tid, hvorefter den vandrer ud og provianterer og æder sig stor og tyk og fed og delikat ude i Havet. Det er oplagt, at der her maa være et Fiskeri, der er egnet til Statsdrift. Her er et Omraade, hvor Penge kan give gode Renter, hvor det forslaar noget, hvis man paa alle de Steder, hvor det kan betale sig, det vil sige, hvor de sagkyndige siger, at det er heldigt, udplanter store Mængder af Laksfiskeyngel og derved aabner Mulighed for, at der kan fanges store Mængder af Laksfisk rundt om i vore ferske Vande, eller naar de gaar ud i Havet. Og hvad Aalene angaar, maa det antagelig tiltale vor højtærede Viceformand (K. M. Klausen), at man kan sige, at Ferskvandene for denne Fisk er en Slags Ungdomsskole. Aalen gaar nemlig, naar den har naaet en vis Alder — det gælder i alt Fald for Hunaalens Vedkommende — ind i de ferske Vande og bliver der, indtil den er tilnærmelsesvis kønsmoden, for derefter endelig at vandre ud i Havet igen. Er det ikke atter tydelig tilrettelagt for Statsbrug? Bør vi ikke her i vort Land alle Vegne, hvor der er Betingelser for det, altsaa paa de Steder, som Sagkundskaben udpeger, udplante Aaleyngel i stor Mængde? Den kan købes for en forholdsvis Bagatelovre i England, og paa den Maade kan man fylde vore ferske Vande med Aaleyngel for saa enten i vore ferske Vande eller ude i Havet at indfange de store, velnærede Aal.

Ved at følge denne Synsmaade vil vi kunne begynde en Kamp med de Ferskvandsfisk, som er enten nyttige eller ligefrem skadelige. Og endelig vil vi opnaa, at vi kan fange Fiskene paa det Tidspunkt, da det er fornuftigt at fange dem, og ved Hjælp af Redskaber, der gør det muligt paa en meget nem Maade i en Fart og med faa Udgifter at faa en overordentlig stor Fangst. Det betyder Fiskeriets rationelle Omlægning, saa snart det i dets Helhed bliver drevet som Stordrift. Det behøver selvfølgelig ikke at føre med sig, at en Dreng i sin Fritid ikke maa faa Lov til at spille Tiden med at sidde med en Medestang, og heller ikke, at der ikke maa